

„Mis sa ennese kasa tood?“ küssendas
 issa hirmsa healega lapse wasto. — „Sedda
 kimpõ kuirõ õkõstega,“ wastas weike Maria,
 agga ütles weel rõõmsa nõoga: „Toon ka
 ennese kasa ühhe falli armsa süddame sõ-
 bra, kes ni joukas ja ühtlase ni halleda
 melega on, et ennam kui rohkeste saab
 meid aidata, siis kui meie ennast temma
 ommaks anname. Se ei olle temmale
 ühtegi raske asõ, sind, oh armas eideke,
 ühhe sannaga terweks tehha, ja tadile
 nahka sata temma kingiseppa tõ tarwis,
 nina meile keikidele meie parrajat tarwi-
 dust murretseda. Jeesus on temma nimmi.“

— „Mis sa seäl jansõd ommas seggatses
 peas“, küssendas mees, „kui sinna tem-
 mast wait ei olle, siis katsu. Kui olleksid
 enneminne kerjämisse warral tinga rahha
 leiwa tarwis tonud, se olleks hopis ennam
 maksnud.“

Tunni aial parrast astus üks naeste-
 rahwas hurtsiko tuppõ ja ponna ühhe kormi
 laua peäle üteldes: „Kirriko õppetaja on

teie kibbedast pudust kuulnud. Temma
 sadab teile esõ orsa nattukest toito, ja lub-
 bab, et temma tahhab parrast isse tulla
 teid waatma, et saaks teiega nõu piddada,
 mil wiisil sest häddast peästetud saaksite.“ —
 Mees seisõ seäl kui pu sammõs, tahtõs
 tännada, agga ei sanud sanno suust wälja,
 nisammoti wäbhe naene, kellel silma pis-
 sarad heält lämmotasõd. Maria üksnes
 hüdis: „Eks se taewalik waewaliste hingõ
 sõbber Jeesus, kedda minna unnenägemis-
 tes näagin ja kes meile obbi tootas, eks
 se ei olle nõud jubba omma armo sanna
 tõeks temud ja kirriko õppetaja läbbi sedda
 suurt head läkkitanud! Tänname tuhhat
 ja tuhhat forda Jeesandat ja ühtlase ka
 sedda lahket kirriko õppetajat, kelle tulle-
 mist pitki silmi otame.“ Parrast kui woõras
 naesterahwas olli ärralainud ja et nemmod
 seäl perres ammust aiaõ jälle üksford ollid
 kõhhud täitnud, langes issa esimesõ forda
 põlwili mahha ja küssendas: „Oh Jum-
 mal, Jummal! olle mulle raske pattusele